

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 191 (XXXV) — Nr. 169

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Marți, 28 februarie 2023

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE	
Decizia nr. 429 din 29 septembrie 2022 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 21 alin. (1) și (2) din Ordonanța Guvernului nr. 38/2003 privind salarizarea și alte drepturi ale polițiștilor, ale art. 38 alin. (2) și (3) din Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, ale art. 14 alin. (1) și (5) și ale art. 23 din anexa nr. VI la Legea-cadru nr. 153/2017, precum și ale art. 1 alin. (5) din Legea nr. 285/2010 privind salarizarea în anul 2011 a personalului plătit din fonduri publice	2–10
ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE	
163. — Ordin al președintelui Autorității Naționale pentru Protecția Drepturilor Persoanelor cu Dizabilități privind implementarea formatului unic al cardului-legitimăție de parcare pentru persoanele cu handicap.....	11–13
ACTE ALE INSTANȚELOR DE CONTENCIOS ADMINISTRATIV	
Decizia nr. 5.952 din 8 decembrie 2022 (îndreptată prin Încheierea din 16 februarie 2023) a Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal.....	14–16

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 429**

din 29 septembrie 2022

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 21 alin. (1) și (2) din Ordonanța Guvernului nr. 38/2003 privind salarizarea și alte drepturi ale polițiștilor, ale art. 38 alin. (2) și (3) din Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, ale art. 14 alin. (1) și (5) și ale art. 23 din anexa nr. VI la Legea-cadru nr. 153/2017, precum și ale art. 1 alin. (5) din Legea nr. 285/2010 privind salarizarea în anul 2011 a personalului plătit din fonduri publice

Cristian Deliorga	— președinte
Mihaela Ciocină	— judecător
Dimitrie-Bogdan Licu	— judecător
Laura-Iuliana Scânteii	— judecător
Gheorghe Stan	— judecător
Elena-Simina Tănăsescu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Fabian Niculae	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Ioan-Sorin-Daniel Chiriazii.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a sintagmei „*de până la*” din cuprinsul art. 21 alin. (1) și (2) din Ordonanța Guvernului nr. 38/2003 privind salarizarea și alte drepturi ale polițiștilor și a sintagmei „*de până la*” din cuprinsul art. 14 alin. (1) și (5) din anexa nr. VI la Legea-cadru nr. 153/2017, excepție ridicată de Sindicatul Național al Polițiștilor și Personalului Contractual din Ministerul Afacerilor Interne, în numele membrului de sindicat Constantin Silviu Screciu, în Dosarul nr. 2.465/115/2019 al Tribunalului Mehedinți — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 1.165D/2020.

2. La apelul nominal se constată lipsa părților. Procedura de înștiințare este legal îndeplinită.

3. Președintele dispune să se facă apelul și în dosarele nr. 1.166D/2020, nr. 1.167D-1.171D/2020, nr. 1.243D/2020 și nr. 1.468D/2020, având ca obiect excepția de neconstituționalitate a sintagmei „*de până la*” din cuprinsul art. 21 alin. (1) și (2) din Ordonanța Guvernului nr. 38/2003 și a sintagmei „*de până la*” din cuprinsul art. 14 alin. (1) și (5) din anexa nr. VI la Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, excepție ridicată de Sindicatul Național al Polițiștilor și Personalului Contractual din Ministerul Afacerilor Interne, în numele membrilor de sindicat Constantin Silviu Screciu, Doina Lăpădat, Atena Pătruț, Constantin Vitan, Gabriel Cristian Beloia, Oana Rodica Năstase, Francisc Marius Costescu, Ionuț Gabriel Vlad și de Bogdan Constantin Lupu, în dosarele nr. 2.564/115/2019, nr. 2.472/115/2019, nr. 2.476/115/2019, nr. 2.495/115/2019, nr. 2.513/115/2019, nr. 2.538/115/2019, nr. 30.266/3/2019 și nr. 1.874/115/2019 ale Tribunalului Mehedinți — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal, în Dosarul nr. 1.314D/2020, având ca obiect excepția de neconstituționalitate a sintagmei „*de până la*” din cuprinsul art. 21 alin. (1) și (2) din Ordonanța Guvernului nr. 38/2003 și a sintagmei „*de până la*” din cuprinsul art. 14 alin. (1) și (5) din anexa nr. VI la Legea-cadru nr. 153/2017 și a sintagmei „*structurile centrale ale instituțiilor din*” din cuprinsul art. 23 din anexa nr. VI la Legea-cadru nr. 153/2017, excepție ridicată de Sindicatul Național al Polițiștilor și Personalului Contractual din Ministerul Afacerilor Interne, în numele membrilor de sindicat Daniel Tudosie și alții, în Dosarul nr. 2.340/63/2020

al Tribunalului Dolj — Secția contencios administrativ și fiscal, în Dosarul nr. 1.557D/2020, având ca obiect excepția de neconstituționalitate a sintagmei „*de până la*” din cuprinsul art. 21 alin. (1) și (2) din Ordonanța Guvernului nr. 38/2003 și a sintagmei „*de până la*” din cuprinsul art. 14 alin. (1) și (5) din anexa nr. VI la Legea-cadru nr. 153/2017 și a sintagmei „*structurile centrale ale instituțiilor din*” din cuprinsul art. 23 din anexa nr. VI la Legea-cadru nr. 153/2017, excepție ridicată de Sindicatul Național al Polițiștilor și Personalului Contractual din Ministerul Afacerilor Interne, în numele membrilor de sindicat Lorena Maria Dobre și alții, în Dosarul nr. 4.544/105/2019 al Tribunalului Prahova — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal, în Dosarul nr. 2.492D/2020, având ca obiect excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 21 alin. (1) și (2) din Ordonanța Guvernului nr. 38/2003 și a prevederilor art. 14 alin. (5) din anexa nr. VI la Legea-cadru nr. 153/2017, excepție ridicată de Sindicatul Național al Polițiștilor și Personalului Contractual din Ministerul Afacerilor Interne, în numele membrului de sindicat Marian Zelici, în Dosarul nr. 15.631/3/2019 al Curții de Apel Ploiești — Secția de contencios administrativ și fiscal, în Dosarul nr. 2.506D/2020, având ca obiect excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 21 alin. (1) și (2) din Ordonanța Guvernului nr. 38/2003 și ale art. 14 alin. (1) și (5) din anexa nr. VI la Legea-cadru nr. 153/2017, în ambele cazuri cu privire la sintagma „*de până la*”, a prevederilor art. 1 alin. (5) din Legea nr. 285/2010 privind salarizarea în anul 2011 a personalului plătit din fonduri publice — cu privire la sintagma „*fără ca prin acordarea lor să conducă la creșteri salariale, altele decât cele prevăzute de lege*”, a prevederilor art. 23 din anexa nr. VI la Legea-cadru nr. 153/2017, cu privire la sintagma „*structurile centrale ale instituțiilor din*”, precum și a prevederilor art. 38 alin. (2) și (3) din Legea-cadru nr. 153/2017, excepție ridicată de Sindicatul Național al Polițiștilor și Personalului Contractual din Ministerul Afacerilor Interne, în numele membrilor de sindicat Sergiu Răzvan Malița, Alexandru Adrian Crudu și Vasile Onaca, în Dosarul nr. 14.670/3/2019* al Curții de Apel Timișoara — Secția contencios administrativ și fiscal, în Dosarul nr. 1.858D/2021, având ca obiect excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 21 alin. (1) și (2) din Ordonanța Guvernului nr. 38/2003, ale art. 1 alin. (5) din Legea nr. 285/2010, ale art. 14 alin. (1) și (5) din anexa nr. VI la Legea-cadru nr. 153/2017, ale art. 23 din anexa nr. IV la Legea-cadru nr. 153/2017, precum și ale art. 38 alin. (2) și (3) din Legea-cadru nr. 153/2017, excepție ridicată de Sindicatul Național al Polițiștilor și Personalului Contractual din Ministerul Afacerilor Interne, în numele membrilor de sindicat Giovanni Cristache Petre și alții, în Dosarul nr. 28.529/3/2019 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal, precum și în Dosarul nr. 1.888D/2021, având ca obiect excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor

art. 21 alin. (1) și (2) din Ordonanța Guvernului nr. 38/2003, ale art. 14 alin. (1) și (5) din anexa nr. VI la Legea-cadru nr. 153/2017, precum și ale art. 23 din anexa nr. VI la Legea-cadru nr. 153/2017, excepție ridicată de Sindicatul Național al Polițiștilor și Personalului Contractual din Ministerul Afacerilor Interne, în numele membrilor de sindicat Viorel Pavel, Alin Miron și Gabriela Turcanu, în Dosarul nr. 566/89/2020 al Tribunalului Vaslui — Secția civilă.

4. La apelul nominal se constată lipsa părților. Procedura de înștiințare este legal îndeplinită.

5. Având în vedere obiectul excepției de neconstituționalitate în dosarele mai sus menționate, Curtea, din oficiu, pune în discuție conexarea dosarelor nr. 1.166D-1.171D/2020, nr. 1.243D/2020, nr. 1.314D/2020, nr. 1.468D/2020, nr. 1.557D/2020, nr. 2.492D/2020, nr. 2.506D/2020, nr. 1.858D/2021 și nr. 1.888D/2021 la Dosarul nr. 1.165D/2020.

6. Reprezentantul Ministerului Public arată că este de acord cu conexarea dosarelor. Curtea, în temeiul dispozițiilor art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, dispune conexarea dosarelor nr. 1.166D—1.171D/2020, nr. 1.243D/2020, nr. 1.314D/2020, nr. 1.468D/2020, nr. 1.557D/2020, nr. 2.492D/2020, nr. 2.506D/2020, nr. 1.858D/2021 și nr. 1.888D/2021 la Dosarul nr. 1.165D/2020, care a fost primul înregistrat.

7. Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate. Se arată că excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 21 alin. (1) și (2) din Ordonanța Guvernului nr. 38/2003, ale art. 38 alin. (2) și (3) din Legea-cadru nr. 153/2017, precum și ale art. 23 din anexa nr. VI la Legea-cadru nr. 153/2017 este inadmisibilă, că excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 14 alin. (5) din anexa nr. VI la Legea-cadru nr. 153/2017 a devenit inadmisibilă, având în vedere Decizia Curții Constituționale nr. 294 din 17 mai 2022, și că excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 14 alin. (1) din anexa nr. VI la Legea-cadru nr. 153/2017 este neîntemeiată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, constată următoarele:

8. Prin încheierile din 22 iulie 2020, 27 iulie 2020 și 7 septembrie 2020, pronunțate în dosarele nr. 2.465/115/2019, nr. 2.564/115/2019, nr. 2.472/115/2019, nr. 2.476/115/2019, nr. 2.495/115/2019, nr. 2.513/115/2019, nr. 2.538/115/2019, nr. 30.266/3/2019 și nr. 1.874/115/2019, **Tribunalul Mehedinți — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a sintagmei „de până la” din cuprinsul art. 21 alin. (1) și (2) din Ordonanța Guvernului nr. 38/2003 privind salarizarea și alte drepturi ale polițiștilor și a sintagmei „de până la” din cuprinsul art. 14 alin. (1) și (5) din anexa nr. VI la Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice**, excepție ridicată de Sindicatul Național al Polițiștilor și Personalului Contractual din Ministerul Afacerilor Interne, în numele membrilor de sindicat Constantin Silviu Screciu, Doina Lăpădat, Atena Pătruș, Constantin Vitan, Gabriel Cristian Beloia, Oana Rodica Năstase, Francisc Marius Costescu, Ionuț Gabriel Vlad și Bogdan Constantin Lupu, în litigii având ca obiect drepturi salariale și care formează obiectul dosarelor Curții Constituționale nr. 1.165D/2020, nr. 1.166D/2020, nr. 1.167D/2020, nr. 1.168D/2020, nr. 1.169D/2020, nr. 1.170D/2020, nr. 1.171D/2020, nr. 1.243D/2020 și nr. 1.468D/2020.

9. Prin Încheierea din 24 iulie 2020, pronunțată în Dosarul nr. 2.340/63/2020, **Tribunalul Dolj — Secția contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a sintagmei „de până la” din cuprinsul art. 21 alin. (1) și (2) din Ordonanța Guvernului nr. 38/2003, precum și a sintagmei „de până la” din**

cuprinsul art. 14 alin. (1) și (5) din anexa nr. VI la Legea-cadru nr. 153/2017 și a sintagmei „structurile centrale ale instituțiilor din” din cuprinsul art. 23 din anexa nr. VI la Legea-cadru nr. 153/2017, excepție ridicată de Sindicatul Național al Polițiștilor și Personalului Contractual din Ministerul Afacerilor Interne, în numele membrilor de sindicat Daniel Tudose și alții, într-un litigiu având ca obiect drepturi salariale și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 1.314D/2020.

10. Prin Încheierea din 10 septembrie 2020, pronunțată în Dosarul nr. 4.544/105/2019, **Tribunalul Prahova — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a sintagmei „de până la” din cuprinsul art. 21 alin. (1) și (2) din Ordonanța Guvernului nr. 38/2003 și a sintagmei „de până la” din cuprinsul art. 14 alin. (1) și (5) din anexa nr. VI la Legea-cadru nr. 153/2017 și a sintagmei „structurile centrale ale instituțiilor din” din cuprinsul art. 23 din anexa nr. VI la Legea-cadru nr. 153/2017**, excepție ridicată de Sindicatul Național al Polițiștilor și Personalului Contractual din Ministerul Afacerilor Interne, în numele membrilor de sindicat Lorena Maria Dobre și alții, într-un litigiu având ca obiect drepturi salariale și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 1.557D/2020.

11. Prin Decizia nr. 1.125 din 24 noiembrie 2020, pronunțată în Dosarul nr. 15.631/3/2019, **Curtea de Apel Ploiești — Secția de contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 21 alin. (1) și (2) din Ordonanța Guvernului nr. 38/2003 și a prevederilor art. 14 alin. (5) din anexa nr. VI la Legea-cadru nr. 153/2017**, excepție ridicată de Sindicatul Național al Polițiștilor și Personalului Contractual din Ministerul Afacerilor Interne, în numele membrului de sindicat Marian Zelici, într-un litigiu având ca obiect drepturi salariale și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 2.492D/2020.

12. Prin Încheierea din 17 decembrie 2020, pronunțată în Dosarul nr. 14.670/3/2019*, **Curtea de Apel Timișoara — Secția contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 21 alin. (1) și (2) din Ordonanța Guvernului nr. 38/2003 și ale art. 14 alin. (1) și (5) din anexa nr. VI la Legea-cadru nr. 153/2017**, în ambele cazuri cu privire la sintagma „de până la”, a prevederilor art. 1 alin. (5) din Legea nr. 285/2010 privind salarizarea în anul 2011 a personalului plătit din fonduri publice, cu privire la sintagma „fără ca prin acordarea lor să conducă la creșteri salariale, altele decât cele prevăzute de lege”, a prevederilor art. 23 din anexa nr. VI la Legea-cadru nr. 153/2017 cu privire la sintagma „structurile centrale ale instituțiilor din”, precum și a prevederilor art. 38 alin. (2) și (3) din Legea-cadru nr. 153/2017, excepție ridicată de Sindicatul Național al Polițiștilor și Personalului Contractual din Ministerul Afacerilor Interne, în numele membrilor de sindicat Sergiu Răzvan Malița, Alexandru Adrian Crudu și Vasile Onaca, într-un litigiu având ca obiect drepturi salariale și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 2.506D/2020.

13. Prin Încheierea din 14 aprilie 2021, pronunțată în Dosarul nr. 28.529/3/2019, **Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 21 alin. (1) și (2) din Ordonanța Guvernului nr. 38/2003, ale art. 1 alin. (5) din Legea nr. 285/2010, ale art. 14 alin. (1) și (5) din anexa nr. VI la Legea-cadru nr. 153/2017, ale art. 23 din anexa nr. IV la Legea-cadru nr. 153/2017, precum și ale art. 38 alin. (2) și (3) din Legea-cadru nr. 153/2017**, excepție ridicată de Sindicatul Național al Polițiștilor și Personalului Contractual din Ministerul Afacerilor Interne, în numele membrilor de sindicat Giovanni Cristache Petre și alții, într-un litigiu având

ca obiect drepturi salariale și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 1.858D/2021.

14. Prin Încheierea din 10 mai 2021, pronunțată în Dosarul nr. 566/89/2020, **Tribunalul Vaslui — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 21 alin. (1) și (2) din Ordonanța Guvernului nr. 38/2003, ale art. 14 alin. (1) și (5) din anexa nr. VI la Legea-cadru nr. 153/2017, precum și ale art. 23 din anexa nr. VI la Legea-cadru nr. 153/2017**, excepție ridicată de Sindicatul Național al Polițiștilor și Personalului Contractual din Ministerul Afacerilor Interne, în numele membrilor de sindicat Viorel Pavel, Alin Miron și Gabriela Turcanu, într-un litigiu având ca obiect drepturi salariale și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 1.888D/2021.

15. În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia critică, în esență, sintagma „*de până la*” din cuprinsul art. 21 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 38/2003, arătând că nu diferențiază între polițiștii care îndeplinesc condițiile prevăzute în alin. (1) al art. 21. Din cauza acestei omisiuni a legiuitorului, se creează premisele discriminării între funcționari publici aflați în situații identice, pentru că ordonatorul principal de credite va putea stabili aceste diferențieri.

16. În ceea ce privește pretinsa neconstituționalitate a art. 21 alin. (2) din Ordonanța Guvernului nr. 38/2003, se arată, în prealabil, că nașterea, executarea și încetarea raportului de serviciu al polițistului țin de statutul acestei profesii, care, potrivit art. 73 alin. (3) lit. j) din Constituție, trebuie să fie reglementat prin lege organică. De asemenea, art. 28 alin. (1) lit. a) teza întâi din Legea nr. 360/2002 privind Statutul polițistului, anterior modificării aduse prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 53/2018, prevedea că „*Polițistul are dreptul la: a) salariu lunar, compus din salariul de bază, indemnizații, sporuri, premii și prime, ale căror cuantumuri se stabilesc prin lege*”. Prin ordinul ministrului de interne, act normativ cu putere inferioară legii organice, ordonatorul de credite nu se va rezuma la aplicarea Ordonanței Guvernului nr. 38/2003, ci o va putea completa, prin stabilirea unor criterii suplimentare față de cele instituite prin lege pentru acordarea compensației. Ordonatorul principal de credit a delegat această competență ordonatorilor secundari de credite, cuantumurile sporurilor, la nivelul structurilor Ministerului Afacerilor Interne, fiind aprobate prin note-raport clasificate ca secrete. Ca atare, beneficiarii acestora nu au posibilitatea să cunoască modalitatea de calcul al sporului pentru pericol deosebit, deși normele care reglementează această modalitate trebuie să fie caracterizate de stabilitate și previzibilitate. Prin urmare, dispozițiile criticate din Ordonanța Guvernului nr. 38/2003 nu îi permit beneficiarului sporurilor să își adapteze conduita în mod corespunzător și nici să aibă reprezentarea corectă în alcătuirea drepturilor sale salariale, încălcându-se, astfel, art. 1 alin. (4) și (5), art. 31 și art. 73 alin. (3) lit. j) din Constituție. Este invocată, în susținere, și jurisprudența Curții Constituționale, prin care au fost conturate trăsăturile de claritate a normelor legale.

17. Dispozițiile criticate, prin puterea acordată ministrului de interne de a stabili drepturile salariale ale polițiștilor, îi permit acestuia să adauge la Legea fundamentală, de vreme ce aceasta prevede că drepturile salariale ale polițiștilor se stabilesc numai prin lege.

18. Autorul mai susține că puterea acordată ministrului de interne de a stabili noi criterii nu poate fi justificată nici prin raportare la o eventuală diferențiere obiectivă între diversele niveluri de risc sau pericol pe care le implică munca desfășurată de beneficiarii sporurilor. Aceasta pentru că însuși art. 21 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 38/2003 stabilește sfera personalului și a activităților care justifică acordarea compensației.

19. Prevederile art. 14 alin. (5) din anexa nr. VI la Legea-cadru nr. 153/2017, sunt neconstituționale pentru aceleași motive pentru care sunt contrare Constituției și prevederile criticate din Ordonanța

Guvernului nr. 38/2003. Autorul consideră că toate reglementările legale care au statuat, începând cu Ordonanța Guvernului nr. 38/2003, cu privire la sporurile reglementate de textele normative criticate în prezenta cauză sunt neconstituționale. De altfel, prin Decizia nr. 318 din 21 mai 2019, Curtea Constituțională a constatat că dispozițiile art. 14 alin. (4) din anexa nr. VII la Legea-cadru nr. 284/2010 privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice sunt neconstituționale. În final, autorul prezentei excepții solicită Curții Constituționale să înlăture „dispozițiile neconstituționale din întreaga reglementare succesivă a acestei componente salariale, cu influență asupra salarizării polițiștilor”.

20. Cu referire la art. 23 din anexa nr. VI la Legea-cadru nr. 153/2017 arată, mai întâi, că sintagma „*structurile centrale ale instituțiilor din*” introduce o limitare a destinatariilor articolului, limitare care este și imprecisă. De pildă, printr-un ordin de ministru clasificat, s-a dispus ca aceste prevederi să fie aplicate doar angajaților din structura centrală a Ministerului Afacerilor Interne, modificându-se, astfel, textul legal. Totodată, angajații din structura centrală a Ministerului Afacerilor Interne sunt privilegiați față de cei angajați în Inspectoratul General al Poliției Române sau inspectoratele de poliție județene care desfășoară aceeași activitate și care, astfel, sunt discriminați. Cu alte cuvinte, pentru aceleași condiții de muncă, se stabilesc salarii diferențiate.

21. Prevederile art. 23 din anexa nr. VI la Legea-cadru nr. 153/2017 sunt contrare standardelor de calitate a legii, pentru următoarele motive: acest text legal stabilește o majorare salarială de 12,5% pentru o serie de instituții publice. Potrivit art. 7 din Legea nr. 218/2002 privind organizarea și funcționarea Poliției Române și art. 7 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 104/2001 privind organizarea și funcționarea Poliției de Frontieră Române, Inspectoratul General al Poliției Române și Inspectoratul General al Poliției de Frontieră reprezintă instituții publice și, ca atare, angajații acestora ar fi trebuit să beneficieze de majorarea salarială prevăzută de art. 23 din anexa nr. VI la Legea-cadru nr. 153/2017. Însă, din cauza neclarității acestui text, a fost posibilă excluderea angajaților celor două instituții publice anterior evocate din câmpul său de aplicare. Cu toate acestea, apreciază autorii excepției, chiar și dacă ar fi beneficiat de majorarea salarială, tot ar fi existat o discriminare față de angajații din structurile din subordine/coordonare, din cauza lipsei unei criterii obiective al diferențierii. În structurile polițienești, funcțiile în care se încadrează polițiștii sunt diferențiate în funcție de eșalon, iar prin acest text se introduce o dublă diferențiere.

22. Prevederile art. 38 alin. (2) și (3) din Legea-cadru nr. 153/2017 sunt discriminatorii, întrucât nu conțin în enumerare și funcționarii cu statut special din Ministerul Afacerilor Interne. De asemenea, anumite componente salariale, începând cu salariul de funcție și continuând cu sporuri și alte drepturi salariale, încalcă principiul egalității în drepturi, echității, egalității de tratament și al caracterului unitar al unei legi de salarizare unice în sistemul bugetar. Prin urmare, nu poate fi acceptată o situație defavorabilă pentru unele categorii de personal din sistemul bugetar, în sensul că unora li se aplică salariul de funcție și sporurile, iar altora nu, în condițiile în care cei cărora nu li se aplică au și coeficienții mai mici.

23. În legătură cu art. 1 alin. (5) din Legea nr. 285/2010, se arată că aceste prevederi legale nu fac nicio referire cu privire la ceea ce se întâmplă cu sporurile, compensațiile și alte drepturi care apar/sunt introduse de noua lege (Legea-cadru nr. 284/2010). Este cazul compensației de pericol deosebit, prevăzută pentru polițiști, care ar fi trebuit aplicată la salariul de funcție începând cu 1 ianuarie 2011, întrucât nu exista nicio prevedere legală care să blocheze aplicarea acesteia. Compensația de pericol deosebit nu fusese prevăzută de legislația de salarizare aplicabilă în 2010 și nu trebuie să se confunde suma compensatorie reprezentând foste sporuri, introduse în salariul de funcție începând cu 1 ianuarie 2011, între

care sporul de pericol deosebit prevăzut de Ordonanța Guvernului nr. 38/2003, cu compensația de pericol deosebit introdusă prin art. 14 din anexa nr. VII la Legea-cadru nr. 284/2010. Aceasta, într-adevăr, face parte din salariul de funcție tocmai ca acesta să aibă un nivel minim corespunzător salariului minim brut pe țară.

24. Așadar, construcția salariului de funcție și înghețarea acestuia în perioada de aplicare a Legii-cadru nr. 284/2010 nu se confundă cu sporurile/compensațiile prevăzute de acest act normativ și care ar fi trebuit aplicate începând cu 1 ianuarie 2011.

25. Or, în filosofia dreptului, previzibilitatea normativă este baza securității juridice, definită, la rândul ei, ca principiu și exigență a ordinii juridice, condiție a stabilității economice și sociale. Soluțiile judiciare pronunțate de instanțe, precum și administrația publică efectivă se încadrează conceptual în principiul determinat al previzibilității.

26. **Tribunalul Mehedinti — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal** apreciază în dosarele nr. 1.165D—1.171D/2020, nr. 1.243D/2020 și nr. 1.468D/2020 că dispozițiile legale criticate sunt contrare prevederilor constituționale, textele de lege invocate fiind contrare cerințelor de stabilitate și previzibilitate a legii, iar dispozițiile de lege criticate nu îi permit polițistului să aibă reprezentarea corectă a alcătuirii și întinderii drepturilor sale salariale. Astfel, instanța apreciază că textele de lege invocate contravin prevederilor art. 1 alin. (4) și (5), ale art. 31 și ale art. 73 alin. (3) lit. j) din Constituție.

27. **Tribunalul Dolj — Secția contencios administrativ și fiscal** apreciază în Dosarul nr. 1.314D/2020 că excepția de neconstituționalitate a sintagmei „*de până la*” din cuprinsul art. 21 alin. (1) și (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 38/2003, a sintagmei „*de până la*” din cuprinsul art. 14 alin. (1) și (5) din anexa nr. VI la Legea-cadru nr. 153/2017 este întemeiată, iar excepția de neconstituționalitate a sintagmei „*structurile centrale ale instituțiilor din*” din cuprinsul art. 23 din anexa nr. VI la Legea-cadru nr. 153/2017 este neîntemeiată.

28. **Tribunalul Prahova — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal** apreciază că, în măsura în care legiuitorul a prevăzut în Legea fundamentală că drepturile salariale ale polițiștilor se stabilesc prin lege, rezultă că reglementarea acestora printr-un ordin al ministrului de interne înfrânge Constituția, căci s-ar admite oportunitatea ordonatorului de credite de a completa Legea fundamentală, adăugând la aceasta. De asemenea, consideră că drepturile salariale trebuie să fie clare, previzibile, predictibile, nu să fie emise prin ordin cu caracter secret.

29. **Curtea de Apel Ploiești — Secția contencios administrativ și fiscal** apreciază că dispozițiile art. 21 alin. (1) și (2) din Ordonanța Guvernului nr. 38/2003 privind salarizarea și alte drepturi ale polițiștilor sunt constituționale. Instanța apreciază că sintagma „*structurile centrale ale instituțiilor din*” din art. 23 din anexa nr. VI la Legea-cadru nr. 153/2017 este constituțională, dar că dispozițiile criticate din anexa nr. VI la Legea-cadru nr. 153/2017 pot fi afectate de neconstituționalitate, în măsura în care ar fi analizate din perspectiva considerentelor expuse de Curtea Constituțională în Decizia nr. 318 din 21 mai 2019 referitoare la admiterea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 14 alin. (4) din anexa nr. VII la Legea-cadru nr. 284/2010 privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice.

30. **Curtea de Apel Timișoara — Secția contencios administrativ și fiscal** apreciază că prevederile art. 1 alin. (5) din Legea nr. 285/2010, cu privire la sintagma „*fără ca prin acordarea lor să conducă la creșteri salariale, altele decât cele prevăzute de lege*”, ale art. 23 din anexa nr. VI la Legea-cadru nr. 153/2017, cu privire la sintagma „*structurile centrale ale*

instituțiilor din”, precum și ale art. 38 alin. (2) și (3) din Legea-cadru nr. 153/2017 sunt constituționale.

31. **Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal**, contrar dispozițiilor art. 29 alin. (4) din Legea nr. 47/1992, nu și-a exprimat opinia în privința excepției de neconstituționalitate.

32. **Tribunalul Vaslui — Secția civilă** apreciază că textele legale a căror neconstituționalitate se invocă nu încalcă dispozițiile constituționale invocate.

33. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, actele de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

34. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând actele de sesizare, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

35. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

36. **Obiectul reunit al excepției de neconstituționalitate** îl reprezintă dispozițiile art. 21 alin. (1) și (2) din Ordonanța Guvernului nr. 38/2003 privind salarizarea și alte drepturi ale polițiștilor, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 65 din 2 februarie 2003, ale art. 38 alin. (2) și (3) din Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 492 din 28 iunie 2017, ale art. 14 alin. (1) și (5) și ale art. 23 din anexa nr. VI la Legea nr. 153/2017, precum și cele ale art. 1 alin. (5) din Legea nr. 285/2010 privind salarizarea în anul 2011 a personalului plătit din fonduri publice, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 878 din 28 decembrie 2010, care au următorul conținut:

— Art. 21 alin. (1) și (2) din Ordonanța Guvernului nr. 38/2003: „(1) *Polițiștii care execută, conduc, coordonează sau contribuie la realizarea misiunilor operative de protecție a demnitarilor, a acțiunilor de gardare, protecție și control antiterorist, supraveghere operativă, a procedurilor speciale și activităților de pază, supraveghere, escortare, reeducare, integrare și asistență medicală pentru persoanele arestate preventiv sau condamnate cu pedepse privative de libertate ori care au solicitat sau au dobândit o formă de protecție în România, culegere, prelucrare, verificare și valorificare a informațiilor, investigări, acțiuni și intervenție cu un grad ridicat de risc ori în condiții de pericol deosebit beneficiază de un spor de până la 30% din salariul de bază.*”;

„(2) *Unitățile, categoriile de personal și cuantumul sporului se stabilesc prin ordin al ministrului de interne.*”;

— Art. 38 alin. (2) și (3) din Legea-cadru nr. 153/2017 reglementează modul de aplicare în timp, respectiv 1 iulie 2017—31 decembrie 2018, a acestuia;

— Art. 14 alin. (1) și (5) din anexa nr. VI la Legea-cadru nr. 153/2017: „*Pentru munca cu grad ridicat de risc sau, după caz, în condiții de pericol deosebit, desfășurată în exercitarea atribuțiilor funcționale, stabilite potrivit domeniilor de responsabilitate ale unității, personalul militar, polițiștii, funcționarii publici cu statut special din sistemul administrației penitenciare și personalul civil care execută, conduc, coordonează sau contribuie la realizarea misiunilor de operații speciale, misiunilor și/sau activităților deosebite ori de specialitate, misiunilor operative de protecție a demnitarilor, a*

acțiunilor de gardare, protecție și control antiterorist, supraveghere operativă, a procedurilor speciale și activităților de pază, supraveghere, escortare, reeducare, integrare și asistență medicală și psihologică pentru persoanele arestate preventiv sau condamnate cu pedepse privative de libertate ori care au solicitat sau au dobândit o formă de protecție în România, culegere, prelucrare, centralizare, verificare și valorificare a informațiilor sau datelor/situațiilor/documentelor/actelor, investigații, acțiuni și intervenție, efectuarea actelor de cercetare penală specială beneficiază de o compensație de risc/pericol deosebit de până la 30% calculată la solda de funcție/salariul de funcție/salariul de bază.” (...)

„(5) Unitățile, categoriile de personal, condițiile, criteriile și mărimea compensației se stabilesc prin ordin al ordonatorului principal de credite”;

— Art. 23 din anexa nr. VI la Legea-cadru nr. 153/2017: *„Personalul militar, polițiștii, funcționarii publici cu statut special din sistemul administrației penitenciare și personalul civil care sunt încadrați în structurile centrale ale instituțiilor din sistemul național de apărare, ordine publică și securitate națională sau în structuri militare ale NATO sau UE dislocate pe teritoriul României beneficiază de majorarea soldei de funcție/salariului de funcție/salariului de bază cu 12,5%.”;*

— Art. 1 alin. (5) din Legea nr. 285/2010: *„(5) În salariul de bază, indemnizația lunară de încadrare, respectiv în solda funcției de bază/salariul funcției de bază aferente lunii octombrie 2010 sunt cuprinse sporurile, indemnizațiile, care, potrivit Legii-cadru nr. 330/2009 privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice, cu modificările ulterioare, făceau parte din salariul de bază, din indemnizația de încadrare brută lunară, respectiv din solda/salariul funcției de bază, precum și sumele compensatorii cu caracter tranzitoriu, acordate potrivit Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 1/2010 privind unele măsuri de reîncadrare în funcții a unor categorii de personal din sectorul bugetar și stabilirea salariilor acestora, precum și alte măsuri în domeniul bugetar, cu modificările ulterioare. Sporurile stabilite prin legi sau hotărâri ale Guvernului necuprinse în Legea-cadru nr. 330/2009, cu modificările ulterioare, și care au fost acordate în anul 2010 ca sume compensatorii cu caracter tranzitoriu sau, după caz, ca sporuri la data reîncadrării se introduc în salariul de bază, în indemnizația de încadrare brută lunară, respectiv în solda/salariul de funcție, fără ca prin acordarea lor să conducă la creșteri salariale, altele decât cele prevăzute de prezenta lege.”*

37. Majoritatea prevederilor din Ordonanța Guvernului nr. 38/2003 [printre care se află și dispozițiile art. 21 alin. (1) și (2) ale acesteia] au fost abrogate la 1 ianuarie 2010 prin art. 48 alin. (1) pct. 9 din partea a III-a, capitolul VI din Legea-cadru nr. 330/2009 privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 762 din 9 noiembrie 2009. Având însă în vedere Decizia sa nr. 766 din 15 iunie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 549 din 3 august 2011, Curtea Constituțională este sesizată cu soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor criticate din acest act normativ.

38. În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, dispozițiile legale criticate contravin prevederilor constituționale cuprinse în art. 1 alin. (4) și (5) privind separația puterilor în stat și obligativitatea respectării legilor, în art. 16 privind egalitatea în drepturi, în art. 31 privind dreptul la informare, în art. 73 alin. (3) lit. j) referitor la obligativitatea de a se reglementa prin lege organică statutul funcționarilor publici. De asemenea, se mai invocă prevederile art. 23 alin. (2) privind dreptul la salarizare egală pentru muncă egală din Declarația Universală a Drepturilor Omului.

39. Examinând excepția de neconstituționalitate a prevederilor legale criticate, Curtea reține că s-a mai pronunțat asupra acestora, prin raportare la critici similare.

40. Astfel, prin Decizia nr. 294 din 17 mai 2022, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 616 din 23 iunie 2022, Curtea a admis excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 14 alin. (5) din anexa nr. VI la Legea-cadru nr. 153/2017, a respins ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 14 alin. (1) din anexa nr. VI la Legea-cadru nr. 153/2017 și a respins, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 21 alin. (1) și (2) din Ordonanța Guvernului nr. 38/2003, ale art. 38 alin. (2) și (3) din Legea-cadru nr. 153/2017, precum și ale art. 23 din anexa nr. VI la Legea-cadru nr. 153/2017.

41. Curtea a reținut că cele mai multe dintre prevederile Ordonanței Guvernului nr. 38/2003 privind salarizarea și alte drepturi ale polițiștilor, intrate în vigoare la 1 ianuarie 2004, printre care și art. 21 alin. (1), au fost abrogate, începând cu 1 ianuarie 2010, prin Legea-cadru nr. 330/2009 privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice. Printre prevederile abrogate se numără și art. 21 alin. (1) al acesteia.

42. În vederea clarificării conținutului normativ al art. 21 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 38/2003, Curtea a considerat utilă prezentarea elementelor sale componente în funcție de ipoteza sa de aplicare, pe de o parte, și de dispoziția normativă propriu-zisă a acestuia, pe de altă parte. Astfel, în ceea ce privește sfera sa de aplicare, art. 21 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 38/2003 vizează o categorie determinată de subiecți de drept, respectiv polițiștii care execută, conduc, coordonează sau contribuie la realizarea unui număr determinat de acțiuni, misiuni, operațiuni etc., după cum urmează: (i) misiuni operative de protecție a demnitarilor; (ii) acțiuni de gardare, protecție și control antiterorist; (iii) acțiuni de supraveghere operativă; (iv) proceduri speciale; (v) activități de pază, supraveghere, escortare, reeducare, integrare și asistență medicală pentru persoanele arestate preventiv sau condamnate cu pedepse privative de libertate ori care au solicitat sau au dobândit o formă de protecție în România; (vi) culegere, prelucrare, verificare și valorificare a informațiilor; și (vii) investigări, acțiuni și intervenție cu un grad ridicat de risc ori în condiții de pericol deosebit. Polițiștii care realizează una dintre aceste 7 activități beneficiază de un spor de până la 30% din salariul de bază, denumit în continuare *sporul*.

43. Cu referire la natura juridică a acestui spor, Curtea Constituțională a amintit că s-a pronunțat prin Decizia nr. 728 din 24 octombrie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 990 din 12 decembrie 2006. În cauza soluționată prin această decizie, s-a criticat art. I pct. 10 din Ordonanța Guvernului nr. 8/2004 pentru modificarea și completarea Ordonanței Guvernului nr. 38/2003, care prevedea ca în anul 2004 sumele necesare acordării coeficienților de ierarhizare a funcțiilor să se asigure prin diminuarea cu 10% a sporului acordat conform art. 21 din Ordonanța Guvernului nr. 38/2003. Curtea Constituțională a reamintit, cu referire la această critică, că sporurile, adaosurile și alte drepturi salariale suplimentare nu reprezintă drepturi fundamentale. Instituirea și/sau diminuarea acestora, acordarea într-o anumită perioadă de timp, modificarea lor ori încetarea acordării, stabilirea categoriilor de personal salarizat care beneficiază de acestea, precum și a altor condiții și criterii de acordare țin de competența și de opțiunea exclusivă a legiuitorului, cu singura condiție de ordin constituțional ca măsurile dispuse să vizeze deopotrivă toate categoriile de personal care se află într-o situație identică.

44. Art. 21 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 38/2003 a fost abrogat prin Legea-cadru nr. 330/2009. Cu toate acestea, sporul a supraviețuit și în noua reglementare [potrivit art. 16 alin. (1) din anexa nr. IV — „Reglementări specifice personalului

încadrat în instituțiile publice de apărare, ordine publică și siguranță națională” la Legea-cadru nr. 330/2009, *„Pentru munca cu grad ridicat de risc sau, după caz, în condiții de pericol deosebit, desfășurată în exercitarea atribuțiilor funcționale, stabilite potrivit domeniilor de responsabilitate ale unității, cadrele militare în activitate, soldații și gradații voluntari în activitate, polițiștii și funcționarii publici cu statut special din sistemul administrației penitenciare, precum și personalul civil care execută, conduc, coordonează sau contribuie la realizarea misiunilor de operații speciale, misiunilor operative de protecție a demnitarilor, a acțiunilor de gardare, protecție și control antiterorist, supraveghere operativă, a procedurilor speciale și activităților de pază, supraveghere, escortare, reeducare, integrare și asistență medicală și psihologică pentru persoanele arestate preventiv sau condamnate cu pedepse privative de libertate ori care au solicitat sau au dobândit o formă de protecție în România, culegere, prelucrare, verificare și valorificare a informațiilor, investigații, acțiuni și intervenție beneficiază de un spor de până la 30% calculat la solda funcției de bază/salariul funcției de bază, respectiv la salariul de bază.”*. În același timp, se observă și o modificare a sferei de aplicare a normei de acordare a sporului, în sensul extinderii categoriei de beneficiari ai acestuia. Evident, acest lucru se datorează faptului că prin Legea-cadru nr. 330/2009 statul român a instituit o reglementare salarială unitară a personalului bugetar din România. Astfel, așa cum rezultă din titlul anexei nr. IV la această lege, salarizarea personalului încadrat în instituțiile publice de apărare, ordine publică și siguranță națională s-a realizat în mod unitar începând cu această lege.

45. La rândul ei, Legea-cadru nr. 330/2009 a fost abrogată de Legea-cadru nr. 284/2010, dar, din nou, sporul a supraviețuit [potrivit art. 14 alin. (1) din cuprinsul anexei nr. VII — *„Familia ocupațională de funcții bugetare «Apărare, ordine publică și siguranță națională»”* la Legea-cadru nr. 284/2010, *„Pentru munca cu grad ridicat de risc sau, după caz, în condiții de pericol deosebit, desfășurată în exercitarea atribuțiilor funcționale, stabilite potrivit domeniilor de responsabilitate ale unității, personalul militar, polițiștii, funcționarii publici cu statut special din sistemul administrației penitenciare și personalul civil care execută, conduc, coordonează sau contribuie la realizarea misiunilor de operații speciale, misiunilor operative de protecție a demnitarilor, a acțiunilor de gardare, protecție și control antiterorist, supraveghere operativă, a procedurilor speciale și activităților de pază, supraveghere, escortare, reeducare, integrare și asistență medicală și psihologică pentru persoanele arestate preventiv sau condamnate cu pedepse privative de libertate ori care au solicitat sau au dobândit o formă de protecție în România, culegere, prelucrare, centralizare, verificare și valorificare a informațiilor sau datelor/situațiilor/documentelor/actelor, investigații, acțiuni și intervenție beneficiază de o compensație de risc/pericol deosebit de până la 30%, calculată la solda de funcție/salariul de funcție/salariul de bază.”*]. Curtea a reținut că denumirea sporului a fost înlocuită cu noțiunea compensație de risc/pericol deosebit, denumită în continuare *compensația*, fără a fi însă afectată natura acestui drept salarial sau fără a fi afectat, în mod esențial, conținutul reglementării.

46. În sfârșit, Legea-cadru nr. 284/2010 a fost abrogată, începând cu 30 iunie 2017, prin Legea-cadru nr. 153/2017. Dar, o dată în plus, sporul/compensația a fost păstrată în această lege, în vigoare și în prezent, art. 14 alin. (1) din anexa nr. VI la Legea-cadru nr. 153/2017, criticat și acesta în prezenta cauză, păstrând, în esență, conținutul reglementării din art. 21 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 38/2003.

47. Curtea a reținut deci că prevederile art. 21 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 38/2003 și ale art. 14 alin. (1) din anexa nr. VI la Legea-cadru nr. 153/2017 fac parte dintr-o succesiune de acte normative prin care, începând cu 1 ianuarie 2004 și până în prezent, s-a acordat unor categorii de beneficiari

un drept de natură salarială, denumit spor sau, după caz, compensație, prevăzându-se condițiile de acordare.

48. Complementar acestor norme substanțiale, legiuitorul a adoptat și o serie de norme de implementare, în sensul că acestea servesc la punerea efectivă în aplicare a normelor constitutive de drepturi salariale. Astfel, fiecare dintre cele 4 norme juridice de instituire a sporului/compensației a fost însoțită de câte o normă de implementare, care, în esență, a avut același conținut, după cum urmează: (i) art. 21 alin. (2) din Ordonanța Guvernului nr. 38/2003 — *„Unitățile, categoriile de personal și cuantumul sporului se stabilesc prin ordin al ministrului de interne”*; (ii) art. 16 alin. (4) din anexa nr. IV la Legea-cadru nr. 330/2009 — *„Unitățile, categoriile de personal, condițiile, criteriile și procentul de acordare a sporului se stabilesc prin ordin al ordonatorului principal de credite”*; (iii) art. 14 alin. (4) din anexa nr. VII la Legea-cadru nr. 284/2010 — *„Unitățile, categoriile de personal, condițiile, criteriile și mărimea compensației se stabilesc prin ordin al ordonatorului principal de credite”*; și (iv) art. 14 alin. (5) din anexa nr. VI la Legea-cadru nr. 153/2017 — *„Unitățile, categoriile de personal, condițiile, criteriile și mărimea compensației se stabilesc prin ordin al ordonatorului principal de credite”*.

49. În prezenta cauză, desigur, având în vedere că dintre normele institutive ale sporului/compensației sunt criticate exclusiv prevederile art. 21 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 38/2003 și ale art. 14 alin. (1) din anexa nr. VI la Legea-cadru nr. 153/2017, sunt criticate exclusiv normele de implementare a acestor două articole, respectiv art. 21 alin. (2) din Ordonanța Guvernului nr. 38/2003 și art. 14 alin. (5) din anexa nr. VI la Legea-cadru nr. 153/2017.

50. Cu referire, mai întâi, la excepția de neconstituționalitate a art. 21 alin. (1) și (2) din Ordonanța Guvernului nr. 38/2003, se observă că, în mod greșit, instanțele judecătorești au sesizat Curtea Constituțională și cu prevederile art. 21 alin. (1) și (2) din Ordonanța Guvernului nr. 38/2003. Sesizarea este eronată deoarece s-a făcut cu încălcarea art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, potrivit căruia *„Curtea Constituțională decide asupra excepțiilor ridicate în fața instanțelor judecătorești sau de arbitraj comercial privind neconstituționalitatea unei legi sau ordonanțe ori a unei dispoziții dintr-o lege sau dintr-o ordonanță în vigoare, care are legătură cu soluționarea cauzei în orice fază a litigiului și oricare ar fi obiectul acestuia”*. Astfel, în unele dosare (dosarele nr. 1.166D/2020, nr. 1.167D/2020, nr. 1.168D/2020, nr. 1.169D/2020, nr. 1.170D/2020, nr. 1.171D/2020, nr. 1.243D/2020, nr. 1.468D/2020 și nr. 1.858D/2021) reclamantii nu și-au întemeiat acțiunea expres și pe prevederile art. 21 alin. (1) și (2) din Ordonanța Guvernului nr. 38/2003, ci doar pe cele ale Legii-cadru nr. 284/2010 (în vigoare în intervalul 1 ianuarie 2011—30 iunie 2017) și ale Legii-cadru nr. 153/2017 (în vigoare din 1 iulie 2017 până în prezent). Ulterior, cu încălcarea art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, aceștia au ridicat și excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 21 alin. (1) și (2) din Ordonanța Guvernului nr. 38/2003, nu doar a art. 14 alin. (1) și (5) din anexa nr. VI la Legea-cadru nr. 153/2017. Prin urmare, Curtea Constituțională, în temeiul art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, este datoare să sancționeze această conduită, atât a autorilor excepției, cât și a instanțelor judecătorești respective, de a sesiza Curtea Constituțională cu prevederi legale fără legătură cu cauza și, în acest sens, Curtea va respinge, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 21 alin. (1) și (2) din Ordonanța Guvernului nr. 38/2003, cu privire la dosarele mai sus menționate.

51. În celelalte dosare, în care reclamantii și-au întemeiat acțiunea expres sau indirect (dosarele nr. 1.165D/2020, nr. 1.314D/2020, nr. 1.468D/2020, nr. 1.557D/2020, nr. 2.492D/2020, nr. 2.506D/2020 și nr. 1.888D/2021) și pe prevederile art. 21 alin. (1) și (2) din Ordonanța Guvernului nr. 38/2003, soluția care se impune este tot respingerea, ca inadmisibilă, pentru că prevederile legale criticate nu au legătură cu soluționarea cauzei.

52. Cu alte cuvinte, dispozițiile art. 21 alin. (1) și (2) din Ordonanța Guvernului nr. 38/2003, în fapt, nu sunt aplicabile în cauză. Astfel, aspectul că unele soluții legislative au fost preluate succesiv în legislația ulterioară nu determină aplicarea actului normativ primar și nici calificarea acestuia ca fiind în vigoare, fapt relevant prin prisma jurisprudenței Curții Constituționale. În fapt, este vorba despre o serie de acte normative succesive prin care legiuitorul și-a manifestat voința față de o anumită soluție legislativă. Însă numai actul normativ aplicabil litigiului și care continuă să își producă efecte juridice în cauză poate fi supus controlului de constituționalitate.

53. Trebuie precizat că Legea-cadru nr. 153/2017 are ca obiect de reglementare stabilirea unui sistem de salarizare pentru personalul din sectorul bugetar plătit din bugetul general consolidat al statului, începând cu data de 1 iulie 2017, data intrării în vigoare a legii. De la această dată, drepturile salariale ale personalului plătit din bugetul general consolidat al statului sunt și rămân, în mod exclusiv, cele prevăzute în lege, astfel cum prevede art. 1 alin. (3) din Legea-cadru nr. 153/2017.

54. Indiferent care legislație ar fi fost aplicabilă în trecut, Legea-cadru nr. 153/2017 vine să unifice sistemul salarial bugetar până în anul 2022. Astfel, ca principiu, persoanele care au fost defavorizate sau discriminate vor primi în tranșe, potrivit legii, sumele de bani convenite, astfel încât până la 1 ianuarie 2023 să se ajungă, pe baza unor criterii clar definite, la egalizarea salarizării pentru persoanele care se află în aceeași situație. Așadar, prin prisma elementelor subliniate, prevederile art. 21 alin. (1) și (2) din Ordonanța Guvernului nr. 38/2003 nu mai au relevanță și, în consecință, nici nu mai sunt aplicabile în cauză, ceea ce antrenează lipsa de legătură cu soluționarea cauzei.

55. De altfel, ca o chestiune de principiu, în privința modului de stabilire a salariilor de bază, a soldelor de funcție/salariilor de funcție, a indemnizațiilor de încadrare și a indemnizațiilor lunare, art. 12 alin. (1) din Legea-cadru nr. 153/2017 prevede că acestea se stabilesc potrivit dispozițiilor acestei legi și anexelor la legea-cadru, astfel încât, împreună cu celelalte elemente ale sistemului de salarizare, să se încadreze în fondurile aprobate de la bugetul de stat, bugetul asigurărilor sociale de stat, bugetele locale și bugetele fondurilor speciale pentru cheltuielile de personal, în vederea realizării obiectivelor, programelor și proiectelor stabilite. Începând cu anul 2023, potrivit prevederilor art. 12 alin. (2) din legea-cadru anterior menționată, salariile de bază, soldele de funcție/salariile de funcție, indemnizațiile de încadrare se vor stabili, pentru toate funcțiile cuprinse în anexele nr. I—VIII la lege, prin înmulțirea coeficienților prevăzuți în aceste anexe cu salariul de bază minim brut pe țară garantat în plată în vigoare.

56. În vederea punerii în aplicare a dispozițiilor Legii-cadru nr. 153/2017, prin art. 36 din acest act normativ s-a stabilit că, la data intrării în vigoare, 1 iulie 2017, trebuie să se procedeze la reîncadrarea personalului salarizat „pe noile funcții, grade/trepte profesionale, gradație corespunzătoare vechimii în muncă și vechime în specialitate/vechime în învățământ avute, cu stabilirea salariilor de bază, soldelor de funcție/salariilor de funcție, indemnizațiilor de încadrare și indemnizațiilor lunare potrivit art. 38”.

57. În acest context normativ, Curtea constată că stabilirea unei anumite valori a salariului de bază pentru funcțiile publice pentru anul 2022 are un caracter tehnic, integrat concepției legislative de creare a unui sistem de salarizare prin care să se regleze în timp disfuncționalitățile existente în domeniul salarizării personalului plătit din fonduri publice, inclusiv prin limitarea creșterilor salariale la un nivel stabilit prin lege. Cu alte cuvinte, o asemenea soluție legislativă este circumscrisă scopului urmărit de legiuitor, astfel cum acesta este enunțat în expunerea de motive a legii-cadru, și anume acela de „eliminarea a disfuncționalităților salariale existente în sistemul public de salarizare”.

58. În jurisprudența sa, Curtea Constituțională a statuat că stabilirea principiilor și a condițiilor concrete de acordare a drepturilor salariale personalului bugetar intră în atribuțiile exclusive ale legiuitorului. Constituția prevede în art. 41 alin. (2), printre drepturile salariale la protecția socială a muncii, „instituirea unui salariu minim brut pe țară”, fără să dispună cu privire la cuantumul acestuia (a se vedea, spre exemplu, Decizia nr. 706 din 11 septembrie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 714 din 23 octombrie 2007).

59. De asemenea, Curtea a statuat că legiuitorul are dreptul de a elabora măsuri de politică legislativă în domeniul salarizării în concordanță cu condițiile economice și sociale existente la un moment dat (a se vedea, spre exemplu, Decizia nr. 707 din 29 noiembrie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 127 din 17 februarie 2017, Decizia nr. 291 din 22 mai 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 451 din 20 iunie 2014, și Decizia nr. 31 din 5 februarie 2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 266 din 13 mai 2013). În același sens este și jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, potrivit căreia statele se bucură de o largă marjă de apreciere pentru a determina oportunitatea și intensitatea politicilor lor în domeniul sumelor care urmează a fi plătite angajaților lor din bugetul de stat, și anume Hotărârea din 8 noiembrie 2005, pronunțată în Cauza *Kechko împotriva Ucrainei*, paragraful 23, Hotărârea din 8 decembrie 2009, pronunțată în Cauza *Wieczorek împotriva Poloniei*, paragraful 59, Hotărârea din 2 februarie 2010, pronunțată în Cauza *Aizpurua Ortiz și alții împotriva Spaniei*, paragraful 57, Decizia din 6 decembrie 2011, pronunțată în cauzele *Felicia Mihăieș împotriva României și Adrian Gavril Senteș împotriva României*, paragraful 15.

60. Totodată, Curtea observă că, potrivit jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului, în Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale nu se conferă dreptul de a primi în continuare un salariu într-un anumit cuantum (a se vedea, în acest sens, Hotărârea din 19 aprilie 2007, pronunțată în Cauza *Vilho Eskelinen și alții împotriva Finlandei*, paragraful 94). În consecință, stabilirea prin lege a unei anumite valori a salariilor de bază plătite managerilor publici, angajați din fonduri publice, nu are semnificația încălcării dreptului fundamental la salariu.

61. În plus, Curtea reține că, pe fondul prevederilor legale anterioare privind salarizarea bugetarilor, reglementarea salarizării personalului plătit din fonduri publice, prin Legea-cadru nr. 153/2017, apare ca un proces complex, care, în mod necesar, presupune în timp o serie de corecții și corelări cu ansamblul actelor normative care fac parte din fondul activ al legislației, aspecte de competența autorității legiuitoare.

62. Legea-cadru nr. 153/2017 a fost adoptată tocmai pentru a corecta inegalitățile semnalate în sistemul bugetar, chiar dacă acest lucru înseamnă că finalitatea sa este atinsă după mai mulți ani, etapizat.

63. În continuare, cu referire la excepția de neconstituționalitate a art. 38 alin. (2) și (3) din Legea-cadru nr. 153/2017, Curtea a observat, prin Decizia nr. 294 din 17 mai 2022, precizată, că, în realitate, autorii excepției erau nemulțumiți de omisiunea legiuitorului de a-i include în enumerare și pe funcționarii cu statut special din Ministerul Afacerilor Interne. Dar, potrivit jurisprudenței Curții Constituționale, legiuitorul este cel care își asumă politica salarială cu privire la personalul plătit din fonduri publice, prin aceasta înțelegându-se atât stabilirea sistemului de salarizare, cât și a drepturilor salariale suplimentare. Curtea nu are nici rolul și nici competența de a stabili ea însăși elementele acestei politici, ci de a verifica respectarea exigențelor constituționale inerente actelor normative adoptate de legiuitor în acest domeniu, și nu oportunitatea unei măsuri de politică salarială (a se vedea Decizia nr. 667 din 9 noiembrie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 57 din 19 ianuarie 2017,

paragraful 23, sau Decizia nr. 139 din 12 martie 2020, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 468 din 3 iunie 2020, paragraful 15). Prin urmare, Curtea a respins, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 38 alin. (2) și (3) din Legea-cadru nr. 153/2017, soluție care se impune și în prezenta cauză.

64. Cu referire la criticile aduse art. 23 din anexa nr. VI la Legea-cadru nr. 153/2017, prin aceeași decizie (Decizia nr. 294 din 17 mai 2022, precitată), Curtea a observat, pe de o parte, că aceste dispoziții legale sunt clare și, pe de altă parte, că aduc în discuție simple modalități de interpretare și aplicare a lor. Așa cum în mod repetat a subliniat Curtea Constituțională, dacă în privința normei de referință, și anume Constituția, Curtea este unica autoritate jurisdicțională care are competența de a o interpreta, în privința normelor supuse controlului de constituționalitate, interpretarea este realizată de instanțele judecătorești, conform art. 126 alin. (1) din Constituție (a se vedea și paragraful 18 al Deciziei nr. 548 din 7 iulie 2020, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 921 din 9 octombrie 2020).

65. Mai departe, tot prin Decizia nr. 294 din 17 mai 2022, precitată, cu referire la constituționalitatea art. 14 alin. (1) din anexa nr. VI la Legea-cadru nr. 153/2017, Curtea a reiterat jurisprudența sa, potrivit căreia sistemul de salarizare, indiferent de categoria profesională vizată, nu se regăsește printre domeniile strict și limitativ prevăzute care, conform art. 73 alin. (3) din Constituție, fac obiectul de reglementare al legii organice (a se vedea, în acest sens, Decizia nr. 645 din 29 noiembrie 2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1160 din 21 decembrie 2005, Decizia nr. 627 din 22 septembrie 2020, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 12 din 6 ianuarie 2021, și Decizia nr. 105 din 23 februarie 2021, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 565 din 2 iunie 2021). În plus, se observă că, prin constatarea neconstituționalității art. 14 alin. (5) din anexa nr. VI la Legea-cadru nr. 153/2017, criticile pe care autorul prezentei excepții le aduce acestor soluții își pierd relevanța, rămânând, în esență, fără obiect (a se vedea, în acest sens, paragrafele 71—79 ale prezentei decizii). Prin urmare, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 14 alin. (1) din anexa nr. VI la Legea-cadru nr. 153/2017 este neîntemeiată. Prin urmare, Plenul Curții a respins, prin Decizia nr. 294 din 17 mai 2022, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 14 alin. (1) din anexa nr. VI la Legea-cadru nr. 153/2017.

66. Cu referire la constituționalitatea art. 14 alin. (5) din anexa nr. VI la Legea-cadru nr. 153/2017, prin aceeași decizie anterior menționată, Curtea Constituțională a reținut că, prin Decizia nr. 318 din 21 mai 2019, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 606 din 23 iulie 2019, a constatat neconstituționalitatea dispozițiilor art. 14 alin. (4) din anexa nr. VII la Legea-cadru nr. 284/2010, care, în esență, aveau același conținut cu dispozițiile art. 14 alin. (5) din anexa nr. VI la Legea-cadru nr. 153/2017.

67. Curtea a conchis că dispozițiile art. 14 alin. (4) din anexa nr. VII la Legea-cadru nr. 284/2010 generează incertitudine și neclaritate în privința aplicării dispozițiilor alin. (1) și (2) ale aceluiași articol de lege, categoriile de personal cuprinse în ipoteza normei neputând anticipa natura criteriilor și condițiilor ce vor fi stabilite de ordonatorul de credite (a se vedea paragraful 21 al Deciziei nr. 318 din 21 mai 2019).

68. Curtea a reținut că libertatea ordonatorului de credite de a stabili în mod concret quantumul compensației în marja prevăzută de lege nu se poate raporta decât la criteriile și condițiile stabilite de lege, așa cum de altfel statuează și art. 3 lit. b) din Legea-cadru nr. 284/2010, potrivit căruia „drepturile de natură salarială se stabilesc numai prin norme juridice de forță legii” (a se vedea paragraful 24 al Deciziei nr. 318 din 21 mai 2019).

69. În continuare, Curtea a reținut că, pentru intervalul 1 ianuarie 2011—30 iunie 2017, a constatat neconstituționalitatea normei de implementare a normei de instituire a compensației. De asemenea, a reținut că normele de implementare a normelor de instituire a compensației pentru intervalul 1 iulie 2017 — prezent au, în esență, un conținut identic cu cel al normelor constatate ca fiind contrare Constituției. Ca atare, prevederile art. 14 alin. (5) din anexa nr. VI la Legea-cadru nr. 153/2017 au fost declarate neconstituționale.

70. În plus, prevederile art. 147 alin. (4) din Constituție, potrivit căruia „Deciziile Curții Constituționale se publică în Monitorul Oficial al României. De la data publicării, deciziile sunt general obligatorii și au putere numai pentru viitor.”, nu au permis Curții Constituționale să ofere o soluție diferită în acea cauză, având în vedere că art. 14 alin. (4) din Legea-cadru nr. 284/2010 și art. 14 alin. (5) din Legea-cadru nr. 153/2017 au un conținut identic, singura diferență vizând intervalul de aplicare a aceleiași soluții normative. Astfel, dacă nu ar fi fost constatată neconstituționalitatea și a normelor de implementare a soluțiilor legislative de acordare a sporului/compensației pentru intervalul 1 iulie 2017 — prezent, beneficiarii îndreptățiți la primirea compensației pentru activitățile desfășurate în acest interval ar fi fost în mod evident discriminați față de beneficiarii care și-au desfășurat activitatea în intervalul 1 ianuarie 2011—30 iunie 2017.

71. În concluzie, în prezenta cauză, față de data invocării excepției de neconstituționalitate, care este anterioară pronunțării Deciziei nr. 294 din 17 mai 2022, și având în vedere soluția de admitere pronunțată prin această decizie, excepția de neconstituționalitate a prevederilor urmează să fie respinsă, ca devenită inadmisibilă, în temeiul art. 29 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, potrivit căruia nu pot face obiectul excepției prevederile constatate ca fiind neconstituționale printr-o decizie anterioară a Curții Constituționale.

72. Sub acest aspect, Curtea subliniază că, în conformitate cu jurisprudența sa constantă, chiar dacă excepția de neconstituționalitate este respinsă ca devenită inadmisibilă, în temeiul art. 29 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, decizia anterioară de constatare a neconstituționalității poate reprezenta motiv de revizuire, conform art. 509 alin. (1) pct. 11 din Codul de procedură civilă (a se vedea, de exemplu, Decizia nr. 301 din 5 iunie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 558 din 28 iulie 2014, paragraful 20, sau Decizia nr. 497 din 7 octombrie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 839 din 18 noiembrie 2014, paragraful 32). Calea de atac a revizuirii se formulează în temeiul deciziei de admitere pronunțate de Curtea Constituțională, dar prin mijlocirea deciziei al cărei dispozitiv cuprinde soluția de respingere ca devenită inadmisibilă, pe considerentul procedural al intervenirii ulterioare a cauzei de inadmisibilitate prevăzute de art. 29 alin. (3) din Legea nr. 47/1992. În această situație, în considerarea dispozițiilor art. 147 alin. (4) din Constituție, care instituie regula potrivit căreia deciziile Curții Constituționale au putere numai pentru viitor, revizuirea întemeiată pe acest motiv va putea fi introdusă în termenul de 3 luni prevăzut de art. 511 alin. (3) din Codul de procedură civilă, care se calculează de la data publicării în Monitorul Oficial al României, Partea I, a deciziei prin care Curtea Constituțională a respins ca devenită inadmisibilă excepția de neconstituționalitate ridicată anterior constatării neconstituționalității textului de lege incident în cauza soluționată printr-o hotărâre definitivă a cărei revizuire poate fi cerută în aceste condiții.

73. În ceea ce privește prevederile art. 1 alin. (5) din Legea nr. 285/2010 privind salarizarea în anul 2011 a personalului plătit din fonduri publice, Curtea s-a pronunțat asupra prevederilor art. 1 din Legea nr. 285/2010 prin Decizia nr. 624 din 7 octombrie 2021, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 119 din 7 februarie 2022, paragrafele 28—31.

74. Referitor la critica de neconstituționalitate formulată cu privire la încălcarea art. 1 alin. (5) din Constituție, Curtea a reținut, în acord cu jurisprudența sa, că „stabilirea sistemului de salarizare pentru sectorul bugetar este un drept și o obligație a legiuitorului” (a se vedea, spre exemplu, Decizia nr. 108 din 14 februarie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 212 din 8 martie 2006) și că „stabilirea principiilor și a condițiilor concrete de acordare a drepturilor salariale personalului bugetar intră în atribuțiile exclusive ale legiuitorului” (a se vedea, spre exemplu, Decizia nr. 706 din 11 septembrie 2007, precitată). În același sens este și jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, potrivit căreia statele se bucură de o largă marjă de apreciere pentru a determina oportunitatea și intensitatea politicilor lor în domeniul sumelor care urmează a fi plătite angajaților săi din bugetul de stat, și anume Hotărârea din 8 noiembrie 2005, pronunțată în Cauza *Kechko împotriva Ucrainei*, paragraful 23, Hotărârea din 8 decembrie 2009, pronunțată în Cauza *Wieczorek împotriva Poloniei*, paragraful 59, și Hotărârea din 2 februarie 2010, pronunțată în Cauza *Aizpurua Ortiz și alții împotriva Spaniei*, paragraful 57.

75. Astfel, Curtea a reținut că dispozițiile legale criticate dau expresie opțiunii legiuitorului în materia salarizării personalului bugetar și că aceste norme juridice clarifică pentru perioade precis determinate situația drepturilor salariale ale personalului plătit din fonduri publice, fiind lipsite de echivoc sub aspectul destinatarilor și efectelor juridice pe care le produc. Reținând că,

78. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

1. Respinge, ca devenită inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 14 alin. (5) din anexa nr. VI la Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, excepție ridicată de Sindicatul Național al Polițiștilor și Personalului Contractual din Ministerul Afacerilor Interne, în numele unor membri de sindicat, în dosarele nr. 2.465/115/2019, nr. 2.564/115/2019, nr. 2.472/115/2019, nr. 2.476/115/2019, nr. 2.495/115/2019, nr. 2.513/115/2019, nr. 2.538/115/2019, nr. 30.266/3/2019 și nr. 1.874/115/2019 ale Tribunalului Mehedinți — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal, în Dosarul nr. 2.340/63/2020 al Tribunalului Dolj — Secția contencios administrativ și fiscal, în Dosarul nr. 4.544/105/2019 al Tribunalului Prahova — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal, în Dosarul nr. 15.631/3/2019 al Curții de Apel Ploiești — Secția de contencios administrativ și fiscal, în Dosarul nr. 14.670/3/2019* al Curții de Apel Timișoara — Secția contencios administrativ și fiscal, în Dosarul nr. 28.529/3/2019 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal și în Dosarul nr. 566/89/2020 al Tribunalului Vaslui — Secția civilă.

2. Respinge, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 21 alin. (1) și (2) din Ordonanța Guvernului nr. 38/2003 privind salarizarea și alte drepturi ale polițiștilor, ale art. 38 alin. (2) și (3) din Legea-cadru nr. 153/2017, precum și ale art. 23 din anexa nr. VI la Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, excepție ridicată de aceeași parte în aceleași dosare ale aceluiași instanțe.

3. Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de aceeași parte în aceleași dosare ale aceluiași instanțe și constată că dispozițiile art. 14 alin. (1) din anexa nr. VI la Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, precum și ale art. 1 alin. (5) din Legea nr. 285/2010 privind salarizarea în anul 2011 a personalului plătit din fonduri publice sunt constituționale în raport de criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Tribunalului Mehedinți — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal, Tribunalului Dolj — Secția contencios administrativ și fiscal, Tribunalului Prahova — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal, Curții de Apel Ploiești — Secția de contencios administrativ și fiscal, Curții de Apel Timișoara — Secția contencios administrativ și fiscal, Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal și Tribunalului Vaslui — Secția civilă și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 29 septembrie 2022.

PREȘEDINTE
CRISTIAN DELIORGA

Magistrat-asistent,
Fabian Niculae

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

AUTORITATEA NAȚIONALĂ PENTRU PROTECȚIA DREPTURILOR PERSOANELOR CU DIZABILITĂȚI

ORDIN

privind implementarea formatului unic al cardului-legitimăție de parcare pentru persoanele cu handicap

Având în vedere prevederile:

— art. 65 din Legea nr. 448/2006 privind protecția și promovarea drepturilor persoanelor cu handicap, republicată, cu modificările și completările ulterioare;

— art. 40 din Normele metodologice de aplicare a prevederilor Legii nr. 448/2006 privind protecția și promovarea drepturilor persoanelor cu handicap, aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 268/2007, cu modificările și completările ulterioare; și

— art. 4 alin. (1) lit. d) din Hotărârea Guvernului nr. 234/2022 privind atribuțiile, organizarea și funcționarea Autorității Naționale pentru Protecția Drepturilor Persoanelor cu Dizabilități, cu modificările ulterioare,

în temeiul art. 1 alin. (5) din Hotărârea Guvernului nr. 234/2022 privind atribuțiile, organizarea și funcționarea Autorității Naționale pentru Protecția Drepturilor Persoanelor cu Dizabilități, cu modificările ulterioare,

președintele Autorității Naționale pentru Protecția Drepturilor Persoanelor cu Dizabilități emite următorul ordin:

Art. 1. — Se aprobă modelul de card-legitimăție de parcare pentru persoanele cu handicap, prevăzut în anexa nr. 1.

Art. 2. — (1) Autoritățile administrației publice locale implementează modelul de card-legitimăție de parcare pentru persoanele cu handicap, pus la dispoziția acestora de către Autoritatea Națională pentru Protecția Drepturilor Persoanelor cu Dizabilități, în format editabil, la următoarea adresă electronică: www.anpd.gov.ro.

(2) Emitentul completează electronic cardul-legitimăție de parcare pentru persoanele cu handicap cu datele prevăzute în anexa nr. 2 și ține evidența cardurilor emise.

Art. 3. — (1) De cardul-legitimăție eliberat persoanelor cu handicap beneficiază și reprezentanții legali ai acestora.

(2) În interesul persoanei cu handicap, cardul-legitimăție de parcare poate fi utilizat și de familie, asistentul personal, asistentul personal profesionist sau însoțitorul persoanei adulte cu handicap, părintele, tutorele sau persoana care se ocupă de creșterea și îngrijirea copilului cu handicap în baza unei măsuri de protecție specială, stabilită în condițiile legii.

Art. 4. — (1) Cererea pentru eliberarea cardului-legitimăție de parcare pentru persoanele cu handicap se depune fizic sau prin mijloace electronice la autoritatea administrației publice locale în a cărei rază teritorială domiciliază sau are reședința beneficiarul, modelul acesteia fiind prevăzut în anexa nr. 3.

(2) La depunerea cererii, fizic, beneficiarul dreptului la cardul-legitimăție de parcare pentru persoanele cu handicap prezintă, în original, următoarele documente: document de identitate,

certificatul de încadrare în grad de handicap, o fotografie ¾ cm tip carte de identitate care poate fi depusă și pe suport electronic, în format jpeg.

(3) În situația în care beneficiarul depune documentele de mai sus prin mijloace electronice, acestea vor fi prezentate în original la eliberarea cardului-legitimăție de parcare pentru persoanele cu handicap.

Art. 5. — Prevederile art. 2 intră în vigoare începând cu data de 1 iulie 2023.

Art. 6. — (1) Ordinul președintelui Autorității Naționale pentru Persoanele cu Dizabilități nr. 223/2007 privind implementarea formatului unic al cardului-legitimăție de parcare pentru persoanele cu handicap, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 567 din 17 august 2007, se abrogă la data de 30 iunie 2023.

(2) Cardurile-legitimăție de parcare pentru persoanele cu handicap emise până la data de 1 iulie 2023 își păstrează valabilitatea până la data de 30 iunie 2024, urmând ca beneficiarii dreptului la cardul-legitimăție de parcare pentru persoanele cu handicap să se adreseze autorităților locale în vederea eliberării unui nou card-legitimăție de parcare pentru persoanele cu handicap, conform cerințelor prevăzute în prezentul ordin.

Art. 7. — Anexele nr. 1—3 fac parte integrantă din prezentul ordin.

Art. 8. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Președintele Autorității Naționale pentru Protecția Drepturilor Persoanelor cu Dizabilități,
Mihai Tomescu

MODELUL
de card-legitimăție de parcare pentru persoanele cu handicap

- față -

<div style="border: 1px solid black; padding: 5px; margin-bottom: 5px;"> <p><i>Expiră la:</i></p> </div> <div style="border: 1px solid black; padding: 5px; margin-bottom: 5px;"> <p><i>Emitent:</i></p> </div> <div style="display: flex; justify-content: space-between; border: 1px solid black; padding: 5px;"> <p><i>Nr. înregistrare</i></p> <p><i>Ștampilă emitent</i></p> </div> <div style="border: 1px solid black; padding: 5px; margin-top: 5px;"> <p><i>Serie și nr. certificat de încadrare în grad de handicap</i></p> </div>	<p style="text-align: center;">CARD-LEGITIMAȚIE DE PARCARE PENTRU PERSOANELE CU HANDICAP</p> <p><small>Parkkarte für Behinderte; Parkkarte für Personen mit Behinderungen; Parkeerkaart voor personen met een handicap; Carte de stationnement pour handicapé; Карта за паркиране за лица с увреждания; Κάρτα στάθμευσης για άτομα με ειδικές ανάγκες; Parkimiskaart puudoga inimestele; Parkovací karta pro zdravotni postlžené osoby; Parkeringsintyg för handikappade; Handicapskilt; Parkolási engedély mozgáskorlátozott személy részére; Parking card for people with disabilities; Contrassegno d'Invalidità per persone disabili; Automobilu statymo kortele neigaliesiems; Invalidu stavletu izmantošanas karte; Parkschain fir behennert Leit; Parkeerkaart voor gehandicaptten; Cartão de estacionamento para pessoas com deficiência; Parkovacla karta pre zdravotne postihnuté osoby; Karta parkingowa dla osób niepełnosprawnych; Card de parcare pentru persoanele cu dizabilități; Parkirna karta za invalide; Parkeringsintyg för handikappade; Tarjeta de aparcamiento para minusválidos.</small></p>
	 <p style="text-align: center;">Model al Comunității Europene</p>

- verso -

<div style="border: 1px solid black; width: 100%; height: 100%; margin-bottom: 10px;"></div> <p>Nume titular:</p> <p>.....</p> <p>Preume titular:</p> <p>.....</p> <p>Semnătura titularului sau alt însemn autorizat:</p> <p>.....</p>	<p>Acest card-legitimăție îndreptățește titularul la locurile de parcare special amenajate în România</p> <p>Atunci când va fi utilizat, cardul-legitimăție va fi afișat în partea din față a vehiculului, astfel încât fața cardului-legitimăție să fie clar vizibilă pentru verificare.</p>
---	---

*) Anexa nr. 1 este reprodusă în facsimil.

ACTE ALE INSTANTELOR DE CONTENCIOS ADMINISTRATIV

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE
SECȚIA DE CONTENCIOS ADMINISTRATIV ȘI FISCAL

DECIZIA Nr. 5.952 îndreptată prin Încheierea din 16 februarie 2023 Ședința publică din 8 decembrie 2022

Dosar nr. 188/33/2021

Președinte: Alina Nicoleta Ghica-Velescu — judecător
Adriana Florina Secrețeanu — judecător
Daniel Gheorghe Severin — judecător
Roxana Andreea Cășaru — magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea recursului declarat de reclamantul E.Z.C. împotriva Sentinței civile nr. 167 din 9 iunie 2021 a Curții de Apel C. — Secția contencios administrativ și fiscal.

Dezbaterile și susținerile părților au avut loc în ședința publică din data de 24 noiembrie 2022, fiind consemnate în încheierea de ședință de la acea dată, care face parte integrantă din prezenta decizie, când instanța, având nevoie de timp pentru a delibera, a amânat pronunțarea la data de 8 decembrie 2022.

ÎNALTA CURTE,

asupra recursului de față,
din examinarea lucrărilor din dosar constată următoarele:

I. Circumstanțele cauzei

1.1. Obiectul cererii de chemare în judecată

Prin acțiunea înregistrată la data de 16.03.2021, reclamantul E.Z.C., în contradictoriu cu pârâta A.N.P., a solicitat instanței anularea din cuprinsul Deciziei nr. 463/2017 a secțiunii C. Documentația de atribuire, pct. 2 — Cerințe tehnice, lit. h), pct. (vi), emisă de directorul general al A.N.P., care prevede ca sistemul de telefonie să permită introducerea unui mesaj vocal la inițierea convorbirilor cu următorul conținut: „*Acest apel poate fi nesigur, nu furnizați date și informații persoanelor a căror identitate nu o cunoașteți.*”

1.2. Hotărârea instanței de fond

Prin Sentința civilă nr. 167 din 9 iunie 2021, Curtea de Apel C. — Secția contencios administrativ și fiscal a respins cererea formulată de reclamantul E.Z.C., în contradictoriu cu pârâta A.N.P.

1.3. Calea de atac exercitată în cauză

Împotriva acestei sentințe, reclamantul E.Z.C. a declarat recurs și a invocat incidența motivului de casare prevăzut de dispozițiile art. 488 alin. (1) pct. 8 din Codul de procedură civilă, considerând că instanța de fond a aplicat greșit normele de drept material incidente speței.

În esență, a arătat că dreptul persoanelor condamnate de a efectua apeluri telefonice este reglementat de art. 65 din Legea nr. 254/2013, legiuitorul primar înțelegând să delege organizarea exercitării acestui drept prin intermediul unui regulament de aplicare, astfel cum reiese din alin. (4) al art. 65 din legea anterior menționată. Această organizare este cuprinsă la art. 133 alin. (1)—(3) din Hotărârea Guvernului nr. 157/2016, cu modificările și completările ulterioare, însă alin. (4) nu mai vizează persoanele private de libertate, ci tratează obligația în sarcina A.N.P. de a emite o decizie care va fi opozabilă unităților penitenciare și operatorilor particulari de astfel de servicii. Ca atare, inserarea mesajului: „*Acest apel poate fi nesigur, nu furnizați date și informații persoanelor a căror identitate nu o cunoașteți.*”, la inițierea oricărui apel telefonic, este nelegală. Legiuitorul nu a trasat astfel de competențe A.N.P., așadar nu se poate discuta despre oportunitate, cum eronat a reținut prima instanță.

O altă critică de nelegalitate formulată de recurentul-reclamant a vizat reținerea de către prima instanță a faptului că A.N.P. a consultat punctul de vedere al *altor organisme publice cu competențe în domeniu*, amintind în acest sens: Direcția tehnologia informației și comunicații, Serviciul cooperare și programe, Direcția contencios și elaborare acte normative, precum și Direcția siguranța deținerii și regim penitenciar. Or, toate acestea nu sunt alte organisme publice, cum eronat a reținut prima instanță, ci sunt divizii ale A.N.P.

A mai arătat că din înscrisurile depuse la dosar de către intimata-pârâtă rezultă caracterul arbitrar al mesajului vocal automat. Anterior adoptării Deciziei nr. 463/2017, Direcția control intern din cadrul A.N.P. a transmis clar că nu au fost identificate fapte de natură penală în urma folosirii terminalelor de telefonie din unitățile penitenciare. În aceste condiții, raportat la cerințele art. 8 din Convenție, ingerința în dreptul la viața privată nu este prevăzută de lege și nu urmărește un scop legitim. Decizia de a insera acest mesaj, în condițiile în care nu au fost identificate fapte de natură penală, aduce atingere art. 8 din Convenție.

În concluzie, a solicitat admiterea recursului, casarea sentinței civile și, în rejudecare, admiterea acțiunii cum a fost formulată, anularea parțială a Deciziei nr. 463/2017 și acordarea de daune morale.

1.4. Apărările formulate în cauză

Intimata-pârâtă A.N.P. a formulat întâmpinare prin care a solicitat anularea recursului ca netimbrat, precum și anularea recursului pentru că nu cuprinde motivele de nelegalitate pe care se întemeiază.

Pe fondul recursului, a solicitat respingerea acestuia, apreciind că sentința primei instanțe este temeinică și legală.

1.5. Procedura de soluționare a recursului

În recurs s-a derulat procedura de regularizare a cererii de recurs și de comunicare a actelor de procedură între părți, prin intermediul grefei instanței, în conformitate cu dispozițiile art. 486 și art. 490 din Codul de procedură civilă.

Prin rezoluția completului investit aleatoriu cu soluționarea dosarului a fost fixat termen de judecată pentru soluționarea recursului în ședință publică, la data de 24 noiembrie 2022, cu citarea părților.

În ședința publică din 24 noiembrie 2022, Înalta Curte, constatând că la dosar se află dovada achitării taxei judiciare de timbru, a respins excepția nulității recursului pentru netimbrare, invocată de intimata-pârâtă prin întâmpinare.

II. Soluția instanței de recurs

2.1. **Cu titlu preliminar**, Înalta Curte urmează să respingă excepția nulității recursului pentru nemotivare, invocată de intimata-pârâtă prin întâmpinare, constatând că recurentul-reclamant a formulat critici de nelegalitate care se circumscriu motivului de casare prevăzut de art. 488 alin. (1) pct. 8 din Codul de procedură civilă și a dezvoltat argumentele pentru care a apreciat că pronunțarea hotărârii recurate a fost dată cu aplicarea greșită a normelor de drept material incidente speței, referindu-se în concret la dispozițiile art. 65 alin. (4) din Legea nr. 254/2013 și de art. 133 alin. (1)—(4) din Hotărârea Guvernului nr. 157/2016, cu modificările și completările ulterioare.

2.2. Argumentele de fapt și de drept relevante

Analizând actele și lucrările dosarului, precum și sentința recurată, în raport cu motivul de casare invocat, Înalta Curte constată că recursul declarat de reclamant este fondat, pentru considerentele arătate în continuare.

Reclamantul a solicitat instanței de contencios administrativ anularea din cuprinsul Deciziei nr. 463/2017 a secțiunii C. Documentația de atribuire, pct. 2 — Cerințe tehnice, lit. h), pct. (vi), emisă de directorul general al A.N.P., care prevede ca sistemul de telefonie să permită introducerea unui mesaj vocal la inițierea convorbirilor cu următorul conținut: „Acest apel poate fi nesigur, nu furnizați date și informații persoanelor a căror identitate nu o cunoașteți.”

Prima instanță a respins cererea formulată de reclamant, reținând că Legea nr. 254/2013 consacră dreptul persoanei private de libertate la convorbiri telefonice și acordă autorității publice, cu competențe în gestionarea drepturilor persoanelor private de libertate, posibilitatea să organizeze modalitatea de exercitare a dreptului.

Totodată, a constatat că reglementarea dreptului la convorbiri telefonice este menționată în art. 65 alin. (4) din Legea nr. 254/2013, precum și în normele metodologice de aplicare a legii, respectiv art. 133 alin. (4) din regulamentul de aplicare a Legii nr. 254/2013, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 157/2016, astfel încât nu pot fi primite susținerile reclamantului referitoare la lipsa unui temei legal privind reglementarea modului de exercitare a acestui drept. Atât timp cât legea care prevede dreptul face mențiune la necesitatea adoptării unui regulament, aspect confirmat și prin normele metodologice menționate anterior, emiterea actului administrativ pentru aprobarea procedurii de selecție apare ca fiind legală.

Instanța de control judiciar nu împărtășește concluzia la care a ajuns judecătorul fondului și constată că sentința recurată reflectă aplicarea greșită a normelor de drept material incidente speței, motiv pentru care o va casa.

Actul administrativ normativ contestat în cauză și a căruia anulare parțială se solicită este reprezentat de Decizia nr. 463/2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 190 din 17 martie 2017, modificată și completată prin Decizia nr. 593/2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 820 din 25 septembrie 2018, emisă de directorul general al A.N.P.

Prin această decizie, la secțiunea C. Documentația de atribuire, pct. 2 — Cerințe tehnice, lit. h), pct. (vi), s-a prevăzut ca sistemul de telefonie să permită introducerea unui mesaj vocal la inițierea convorbirilor cu următorul conținut: „Acest apel poate fi nesigur, nu furnizați date și informații persoanelor a căror identitate nu o cunoașteți.”

Temeiul legal care a stat la baza emiterii actului administrativ cu caracter normativ contestat în cauză, astfel cum rezultă din preambulul actului, este reprezentat de prevederile **art. 65 alin. (4) din Legea nr. 254/2013** privind executarea pedepselor și a măsurilor privative de libertate dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal, cu modificările și completările ulterioare, de dispozițiile **art. 133 alin. (4) din Regulamentul de aplicare a Legii nr. 254/2013** privind executarea pedepselor și a măsurilor privative de libertate dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 157/2016, cu modificările și completările ulterioare, precum și de art. 7 alin. (4) din Hotărârea Guvernului nr. 756/2016 pentru organizarea, funcționarea și atribuțiile A.N.P. și pentru modificarea Hotărârii Guvernului nr. 652/2009 privind organizarea și funcționarea Ministerului Justiției, cu modificările și completările ulterioare.

Art. 65 din Legea nr. 254/2013 privind executarea pedepselor și a măsurilor privative de libertate dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal, cu privire la dreptul la convorbiri telefonice prevede următoarele:

„(1) Persoanele condamnate au dreptul să efectueze convorbiri telefonice de la telefoanele publice instalate în penitenciare. Convorbirile telefonice au caracter confidențial.

(2) Pentru asigurarea exercitării dreptului la convorbiri telefonice, directorul penitenciarului are obligația de a lua măsurile necesare pentru instalarea de telefoane publice în interiorul penitenciarului.

(3) Cheltuielile ocazionate de efectuarea convorbirilor telefonice sunt suportate de către persoanele condamnate.

(4) Numărul și durata convorbirilor telefonice se stabilesc prin regulamentul de aplicare a prezentei legi.”

Din interpretarea legală a dispozițiilor redate anterior, Înalta Curte reține că alin. (4) al art. 65 din Legea nr. 254/2013 reglementează expres faptul că se stabilesc prin regulamentul de aplicare al legii doar **numărul și durata convorbirilor telefonice**, nu și conținutul convorbirilor telefonice.

Totodată, art. 133 alin. (4) din regulamentul de aplicare a Legii nr. 254/2013, în privința dreptului la convorbiri telefonice, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 157/2016, cu modificările și completările ulterioare, stabilește că: „(4) Procedura de selecție a operatorilor serviciilor de telefonie necesare exercitării dreptului deținuților la convorbiri telefonice, categoriile de servicii de telefonie și condițiile de furnizare a acestora se reglementează prin decizie a directorului general al Administrației Naționale a Penitenciarelor.”

Înalta Curte constată faptul că nici în cuprinsul art. 133 alin. (4) din regulamentul de aplicare a Legii nr. 254/2013 nu este reglementat modul în care se vor desfășura convorbirile telefonice ale persoanelor condamnate, din punctul de vedere al conținutului acestora. Ceea ce se poate reglementa prin decizie a directorului general al A.N.P., astfel cum reiese din aceste dispoziții legale, este procedura de selecție a operatorilor serviciilor de telefonie, categoriile de servicii de telefonie și condițiile de furnizare a acestora.

Prin urmare, în acord cu susținerile recurentului-reclamant, instanța de control judiciar constată că legiuitorul nu a trasat în sarcina directorului general al A.N.P. competența de a stabili modul în care se vor desfășura convorbirile telefonice cu privire la conținutul acestora.

Ca atare, inserarea, la inițierea oricărui apel telefonic, a mesajului: „Acest apel poate fi nesigur, nu furnizați date și informații persoanelor a căror identitate nu o cunoașteți.” este nelegală, neputându-se discuta despre condiția oportunității recunoscută autorității publice în sarcina căreia a fost stabilită obligația de emiteră a actului administrativ cu caracter normativ, cum eronat a reținut prima instanță.

În aceste condiții, nu se mai impune analiza celorlalte aspecte invocate de părți cu privire la faptul că decizia a fost luată de autoritate după solicitarea și consultarea punctului de vedere al altor organisme publice, cu competențe în domeniu, că mesajul are un caracter neutru și nu este de natură să scoată în evidență locul de unde se efectuează apelul, dar, în schimb, poate preveni comiterea unor fapte de natură penală, ori că mesajul audio încalcă sau nu dreptul la viața privată prevăzut de art. 8 din CEDO.

Cu referire la solicitarea recurentului-reclamant de acordare a daunelor morale, Înalta Curte amintește că dispozițiile art. 18 alin. (3) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004 reglementează dreptul persoanei vătămate prin emiterea unui act administrativ în condiții de nelegalitate de a obține despăgubiri pentru prejudiciile materiale și morale cauzate de emiterea actului. Cu toate acestea, pentru acordarea de despăgubiri nu este suficientă stabilirea culpei autorității, ci

trebuie dovedite daunele morale suferite, precum și legătura de cauzalitate dintre acestea și emiterea actului anulat în tot sau în parte, ca nelegal.

Prin urmare, câtă vreme recurentul-reclamant nu a probat existența și întinderea daunelor morale solicitate, Înalta Curte va respinge această cerere ca neîntemeiată.

2.3. Temeiul legal al soluției instanței de recurs

Pentru considerentele expuse, constatând incidența motivului de casare prevăzut de art. 488 alin. (1) pct. 8 din Codul de procedură civilă, în temeiul dispozițiilor art. 20 din Legea nr. 554/2004, raportat la prevederile art. 496 alin. (1) din Codul

de procedură civilă, republicat, Înalta Curte va admite recursul formulat de reclamantul E.Z.C., va casa sentința atacată și, în rejudicare, va admite acțiunea și va anula în parte Decizia nr. 463/2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 190 din 17 martie 2017, modificată și completată prin Decizia nr. 593/2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 820 din 25 septembrie 2018, în ceea ce privește secțiunea C pct. 2 lit. h) pct. (vi), emisă de directorul general al A.N.P.

În conformitate cu dispozițiile art. 23 din Legea nr. 554/2004, prezenta decizie se va publica în Monitorul Oficial al României, Partea I.

PENTRU ACESTE MOTIVE,

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția nulității recursului invocată de intimata-pârâtă.

Admite recursul formulat de reclamantul E.Z.C. împotriva Sentinței civile nr. 167 din 9 iunie 2021 a Curții de Apel C. — Secția contencios administrativ și fiscal.

Casează sentința atacată și, în rejudicare:

Admite cererea formulată de reclamant. Anulează în parte Decizia nr. 463/2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 190 din 17 martie 2017, modificată și completată prin Decizia nr. 593/2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 820 din 25 septembrie 2018, în ceea ce privește secțiunea C pct. 2 lit. h) pct. (vi), emisă de directorul general al A.N.P.

Prezenta decizie se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Definitivă.

Pronunțată astăzi, 8 decembrie 2022, prin punerea soluției la dispoziția părților prin mijlocirea grefei instanței.

Judecător,

Alina Nicoleta Ghica-Velescu

Magistrat-asistent,

Roxana Andreea Cășaru

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; 012329

C.I.F. RO427282, IBAN: RO55RNCB0082006711100001 BCR

și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 DTCPMB (alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, www.monitoruloficial.ro

Adresa Centrului pentru relații cu publicul este: șos. Panduri nr. 1, bloc P33, sectorul 5, București; 050651.

Tel. 021.401.00.73, 021.401.00.78, e-mail: concursurifp@ramo.ro, convocariaga@ramo.ro

Pentru publicări, încărcați actele pe site, la: <https://www.monitoruloficial.ro/brp/>

5 948493 464600